

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. U.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim III, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 15. 6. 2004, č. j. 52 Az 33/2004 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatelky, JUDr. Ing. Jiřímu Klavíkovi, **se přiznává** odměna ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 30-ti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2003, č. j. OAM-3631/VL-11-04-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Současně s kasační stížností stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a 2, § 34, § 46 a 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 12, resp. 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody odkazovala na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Požadovala, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dopěl krajský soud, obdobně jako správní orgán, k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu); dospěl k závěru, že o azyl žádá toliko z důvodů rodinných, resp. z důvodu legalizace pobytu. Z hlediska takto uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené § 12 zákona o azylu. Stejně tak krajský soud neshledal ani naplnění § 13 resp. § 14 zákona o azylu, neboť v řízení před žalovaným stěžovatelka netvrdila, a stejně tak nebyly zjištěny, žádné skutečnosti, které by svědčily pro aplikaci těchto ustanovení. Pro úplnost pak krajský soud uvedl, že ve spisu by byl i dostatek důkazů pro zamítnutí žádost jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Na základě výše uvedeného pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. V kasační stížnosti zejména namítala nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu ze strany žalovaného správního orgánu, resp. namítala, že krajský soud vycházel toliko z podkladů vydaných prvoinstančním orgánem, k čemuž poznamenala, že pohovor jakož i rozhodnutí bylo ovlivněno skutečností, že je Mongolka; doplnila, že v pohovoru byly používány kapciózní a sugestivní otázky, tlumočník nepomáhal s překážkami, které před ni byly během pohovoru kladeny. Namítala i rozpor s definicí uprchlíka dle článku 1A Ženevské úmluvy. Dále pak namítala, že má odůvodněný strach i z politického pronásledování; v případě návratu do vlasti je ohrožena její svoboda pro politické přesvědčení. Závěrem uvedla, že se domnívá, že nenaplňuje podmínku žádného ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž nesouhlasí s hodnocením překážek vycestování. Konečně pak doplnila, že je přesvědčena, že je možno ji udělit azyl podle § 14 zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného pak stěžovatelka navrhovala, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen k dalšímu řízení. Současně požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 3. 8. 2004, byl stěžovatelce ustanoven zástupce - JUDr. Ing. Jiří Klavík.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. K námitkám týkajícím se vedení pohovoru pak zejména uvedl, že stěžovatelka měla možnost uvést veškeré důvody odchodu z vlasti, resp. žádosti o azyl; své výpovědi stvrdila i vlastním podpisem. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z důvodu, že stěžovatelka žádné takové důvody neuvedla, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než za stěžovatelku tento důvod či důvody z její kasační stížnosti dovodit. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka zejména namítala nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu ze strany žalovaného správního orgánu, resp. namítala, že krajský soud vycházel toliko z podkladů vydaných prvoinstančním orgánem, dovozuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelka mohla namítat stížnostní důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých důvodů.

Význam označeného písm. a) cit. zákonného ustanovení, tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem, spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takováto pochybení v rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, však Nejvyšší správní soud neshledal.

Dále je třeba se vyjádřit k významu dalšího písm. cit. zákonného ustanovení, tedy písm. b) § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál,

jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) cit zákonného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Konečně je třeba se vyjádřit i k významu jednotlivých důvodů posledního dovozeného písmene, tedy písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s., zakládajícího se na nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což však v souzené věci rovněž nenastalo.

Ani označené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s v však podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Nutno zdůraznit, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: Ze žádosti o udělení azylu ze dne 30. 7. 2003 vyplynulo, že stěžovatelka opustila území domovské země 17. 11. 2001, a to z důvodu problémů s otčímem. K důvodům žádosti o udělení azylu dále zejména uvedla, že se jí otčím pokoušel několikrát znásilnit, matka tomu zabránila a také ji pomohla vycestovat ze země. Z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 8. 8. 2003 pak vyplynulo, že důvodem opuštění vlasti byla označené problémy s otčímem a ekonomické problémy, neměla práci. Z protokolu dále vyplynulo, že označené problémy s otčímem před státními orgány neřešila, na nevládní organizace se neobrátila; stejně tak se nepokusila o přestěhování v rámci domovské země. Z protokolu vyplynulo, že na území České republiky pobývala po vypršení turistického víza nelegálně. Z protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovatelce byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámila, vyjádřila se k němu, resp. navrhla jeho doplnění; svým podpisem všechny tvrzené skutečnosti na každou stranu protokolu potvrdila.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud, přičemž tyto orgány dovodily, že se nejedná o důvody vymezené § 12 zákona o azylu, neb stěžovatelka zejména uváděla rodinné důvody, přičemž tyto problémy nijak neřešila, např. přestěhováním v rámci domovské země, navíc se ani neobrátila na domovské orgány; s těmito závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Ke konkrétním námitkám stěžovatelky - namítala nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu ze strany žalovaného správního orgánu, resp. namítala, že krajský soud vycházel toliko z podkladů vydaných prvoinstančním orgánem - Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud, jakož i žalovaný neporušily žádná ustanovení zákona, žádostí se zabývaly důsledně právě ve vztahu k stěžovatelkou uváděným skutečnostem. Žalovaný se situací stěžovatelky zabýval odpovědně a svědomitě a posoudil všechny individuální skutečnosti, přičemž rozhodnutí plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení, přičemž krajský soud vše řádně přezkoumal. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou relevanci mezi národností stěžovatelky a vedením pohovoru, resp. že by stěžovatelce byly pokládány kapciozní či sugestivní otázky a že by v průběhu pohovoru měla výhrady k chování či způsobu překladu tlumočníka.

K námitce týkající se politického pronásledování, resp., že v případě návratu do vlasti bude ohrožena její svoboda pro politické přesvědčení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka týkající se politických problémů zazněla poprvé až v kasační stížnosti. S odkazem na ustálenou judikaturu k ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004, ve kterém bylo uvedeno, že *smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřihlíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů,* tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že ze shora označených důvodů se námitkami týkajících se nově uváděným skutečnostmi, politickými problémy, nezabýval.

K námitce, kdy stěžovatelka uváděla, že nenaplňuje podmínku žádného ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že napadané rozhodnutí žalovaného správního orgánu (ze dne 9. 8. 2003, č. j. OAM-3631/VL-11-04-2003) bylo

postaveno na faktu, že stěžovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona o azylu a nikoliv podle § 16 zákona o azylu. Krajský soud toliko nad rámec poznamenal, že správní orgán by mohl z důvodu stěžovatelkou uváděných, nerelevantních skutečností postupovat i podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Zvolený postup podle označených ustanovení zákona však nezákonnost označeného rozhodnutí v žádném případě nezpůsobuje, naopak kladl jen větší nároky na žalovaný správní orgán; zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné je jen jednodušší a méně náročnou formou neudělení azylu, přicházející v úvahu právě tehdy, neuvádí-li stěžovatel žádné relevantní údaje, což je, jak bylo výše osvětleno, i souzený případ. V této námitce proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Stejně tak stěžovatelce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani v další námitce týkající se hodnocení překážek vycestování, neb stěžovatelka neuvedla, v čem s nimi nesouhlasí, pouze konstatovala, že se ji „nikdo na překážky vycestování neptal“. Z obsahu správního spisu, resp. z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 8. 8. 2003 však vyplývá, že správní orgán se stěžovatelky otázal, co by ji hrozilo v případě návratu do vlasti, přičemž stěžovatelka odvětila, že má strach z otčíma. Tento strach, resp. tento důvod, jak již bylo rozebráno výše u § 12 zákona o azylu pod důvody udělení azylu, a stejně ani pod překážku vycestování, za dané situace podřadit nelze. Ani v této námitce proto Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Konečně k námitce týkající se udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud odkazuje na dřívější konstantní soudní judikaturu, podle níž se rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu; podle této judikatury se nejedná o „právo“, na němž by mohl být někdo zkrácen. Soud odkazuje např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000, usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či nepublikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, kde bylo uvedeno: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“* Udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda byl důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Lze tedy shrnout, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší posuzování, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž však stejně jako krajský soud napadané rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal a shledal, že žalovaný správní orgán se situací stěžovatelky dostatečně zabýval; překročení mezí ani libovůli v rozhodnutí žalovaného však neshledal. Nejvyšší správní soud závěrem rovněž poznamenává, že úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu. K námitce týkající se nároku na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze tedy shrnout, že posouzení toho, zda se jedná o důvody zvláštního zřetele přísluší správnímu orgánu a krajskému soudu tak příslušel pouze výše popsaný přezkum, který krajský soud řádně naplnil. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než stěžovatelce nepřisvědčit.

Po porovnání všech námitek a doplňujících tvrzení stěžovatelky s významem jednotlivých důvodů, pro které lze kasační stížnost přisvědčit, došel Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jednoho z důvodů upravených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) nedošlo. Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud zabýval i případným naplněním jiných stížnostních důvodů, upravených v § 103 odst. 1 s. ř. s., kdy porovnával tvrzení stěžovatelky i s dopady tohoto ustanovení, avšak ani naplnění jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není ve vztahu k namítaným stížnostním důvodům důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky, JUDr. Ing. Jiří Klavík, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075,- Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby [á 1 000 Kč - § 11 odst. 1 b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky] a jednoho režijního paušálu (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu